

хора тропатъ и викатъ. Цѣлуна Яна ржка на дѣда си, измъкна се тихичко изъ тайната вратичка на воденицата и хвана гората.

— Отваряй, — ревъха турцитѣ и завдряха съ ятаганитѣ си вратата.

Не удържа старата врата. Рухна. Вмъкнаха се турцитѣ въ воденицата.

— Де е хубава Яна? — викаха тѣ.

— Нѣма я, не е тука! — отговаряше старецътъ.

Вързаха го и затършуваха навредъ. Нѣма Яна.

— Казвай де е, — ревъха турцитѣ и махаха ятаганитѣ надъ глава-

та на стареца. — Казвай, или живъ нѣма да останешъ!

Старецътъ мълчеше съ наведена глава и се тихо молѣше Богу, Яна да бѣга по-далече изъ гората.

— Да запалимъ воденицата, — ре-

че единъ отъ турцитѣ. — Ще опечемъ дъртака и хубавицата самичка ще изкочи, когато почне той да пищи въ огъня.

Грабна единъ отъ турцитѣ газеничето, подигна го нагоре. Пламна сухиятъ таванъ, пламна и воденицата.

Турцитѣ побѣгнаха.

— Стойте! — гръмна грозенъ гласъ на вратата. Турцитѣ трепнаха. Спрѣха се. Предъ тѣхъ стоеше юнакъ Велко. Измъкнаха тѣ ятагани. Грабна юнакъ Велко сопата, съ която дигаха човалитѣ, когато ги мѣрятъ. Завъртъ се, замаха и заудря. Когато ударѣше, мъртавъ оставаше. Повали и тримата турци. Грабна, развърза стареца и го изнесе навънъ.

— А де е внучка ти? — запита Велко.

— Тя избѣга, — прошепна старецътъ.

